

Arrest

nr. 97 240 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Kirgizië van gemengd Turks-Azerbeidjaans-Russische origine. U woonde samen met uw ouders en uw broer in het dorp Yurievka. U werkte op de boerderij van uw ouders.

In april 2010 braken er etnische onlusten uit in Kirgizië. Jullie boerderij werd aangevallen en geplunderd door een menigte van etnische Kirgiezen. Onder de plunderende menigte herkenden jullie één jongeman, de zoon van de wijkagent van jullie dorp. U en uw vader liepen bij de aanval op de boerderij lichte verwondingen op. Uw broer moest een week worden opgenomen in het ziekenhuis.

Eind april 2010 kwam uw broer de zoon van de wijkagent tegen op straat. Ze geraakten in een gevecht verwickeld. Na dit gevecht overleed de zoon van de wijkagent aan zijn verwondingen. Uw broer besloot om te vluchten en vertrok met zijn gezin naar een onbekende locatie.

Twee dagen na het incident werden u en uw vader meegenomen naar het kantoor van de lokale ROVD (districtspolitie). Jullie werden bedreigd en ondervraagd over de verblijfplaats van uw broer. In de daaropvolgende maanden werd u ongeveer twintig keer (onofficieel) aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor. U werd telkens voor één of meerdere dagen vastgehouden. Men wilde weten waar uw broer was. U werd ook mishandeld. Uw vader moest u af en toe vrijkopen. Hij probeerde ook vergeefs klacht in te dienen tegen de illegale arrestaties. Vanaf augustus 2010 werd u niet meer gearresteerd. De politie en de familieleden van de gedode jongeman kwamen echter nog herhaaldelijk naar jullie huis om huiszoeken uit te voeren en jullie te bedreigen. Op 9 februari 2011 probeerden uw vervolgers u van op straat in een auto te trekken, maar u kon ontkomen. U vreesde dat men u wilde vermoorden. Na overleg met uw vader besloot u om uit het land te vluchten. U dook enkele dagen onder bij familie in een ander dorp.

Op 15 februari 2011 vertrok u uit Kirgizië. U reisde in een auto van een smokkelaar tot aan de grens tussen Wit-Rusland en Polen. De smokkelaar begeleidde u over de Poolse grens. U had een eigen reispaspoort. U weet niet of de smokkelaar een visum voor u had voorzien. Vanuit Polen ging u met een reisbus verder naar België, waar u op 21 februari 2011 aankwam en dezelfde dag asiel vroeg.

Vanuit België vernam u dat uw broer momenteel in Oezbekistan zou leven met zijn gezin. Uw ouders worden nog steeds lastiggevallen door de politie en door de familieleden van de gedode jongeman. Uw grootvader zou zijn overleden als gevolg van de stress. In 2012 werd de boerderij van uw ouders in brand gestoken.

In België leerde u uw vrouw kennen, D. I. (...) (O.V. 5.890.254). Uw vrouw heeft momenteel reeds de Belgische nationaliteit. Zij is in verwachting van uw kind.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw etnische origine op zich geen aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, echter niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische minderheden zoals Turken of Russen. Daarom kunnen uw gemengd Turks-Azerbeidjaans-Russische etnische origine en uw herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Kirgizië zult worden vermoord. U zou worden gevisieerd door de politie en door familieleden van een Kirgizische jongeman – de zoon van een wijkagent – die als gevolg van een gevecht met uw broer zou zijn overleden (CGVS, p. 26). Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste legde u erg ongeloofwaardige verklaringen af over het incident waarbij uw broer de zoon van de wijkagent zou hebben gedood. Zo moet worden opgemerkt dat u absoluut onwetend was over de identiteit van de jongeman die door toedoen van uw broer zou zijn overleden. Toen u gevraagd werd hoe deze jongeman heette, bleek u enkel zijn voornaam, 'T. (...)', te kunnen noemen. U bleek niet op de hoogte van de familienaam van het slachtoffer. Hoewel u vertelde dat zijn vader, met voornaam 'O. (...)', gedurende meer dan tien jaar wijkagent was geweest in uw dorp, kon u de familienaam van deze beide personen niet geven. Verder bleef u vaag over de precieze leeftijd van het slachtoffer, u schatte hem 'ongeveer' tussen de twintig en dertig jaar oud (CGVS, p. 17-18). U wist ook niet of het slachtoffer eventueel een gezin met vrouw en kinderen achterliet. Toen u gevraagd werd welk beroep het slachtoffer uitoefende, antwoordde u dat hij misschien zelf ook bij de politie werkte. U had geruchten in die zin gehoord, maar u wist het eigenlijk niet zeker (CGVS, p. 20-21). Dit gebrek aan kennis is absoluut niet geloofwaardig. Indien uw broer werkelijk verantwoordelijk zou zijn voor de dood van een bepaalde persoon – nota bene de zoon van de wijkagent die meer dan tien jaar in jullie dorp zou hebben gewerkt – en indien u vervolgens ernstige problemen kreeg met de politie en de familie van deze persoon – in die mate dat u uw land van herkomst moest ontvluchten – dan kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u toch een minimale kennis hebt over de identiteit van deze persoon, bijvoorbeeld zijn familienaam. Verder is het helemaal niet geloofwaardig dat u zou twifelen of het slachtoffer zelf ook politieagent zou geweest zijn, gezien het een groot verschil uitmaakt of uw broer verantwoordelijk zou zijn voor doodslag op een politieagent dan wel op een gewone burger. Vervolgens moet worden opgemerkt dat u ook vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de juiste omstandigheden van

dit incident. Zo bleek u moeite te hebben om deze gebeurtenis te situeren in de tijd. U plaatste het gevecht tussen uw broer en de jongeman 'tegen het einde van april', 'één of twee weken' of 'tien à vijftien dagen' na de aanval op en plundering van jullie boerderij (CGVS, p. 18-19). Dit is niet geloofwaardig, gezien redelijkerwijs kan worden verwacht dat u dit incident, dat een beslissende wending zou hebben gegeven aan uw leven, met meer nauwkeurigheid zou kunnen situeren. Het is ook zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u niet bleek te weten of het slachtoffer ter plaatse zou zijn overleden, dan wel later, op weg naar het hospitaal. U bleek ook niet te weten of er veel getuigen waren geweest van het gevecht tussen uw broer en deze man (CGVS, 19). Het is evenmin geloofwaardig dat u scheen te twifelen of uw broer nog dezelfde nacht zou zijn vertrokken of dat hij pas de daaropvolgende nacht zou zijn gevlucht samen met zijn gezin (CGVS, p. 20). Ten slotte legde u ook ongeloofwaardige verklaringen af over de verdere afwikkeling van dit incident. Zo verklaarde u dat uw broer nooit werd aangeklaagd voor zijn rol in de dood van de jongeman. Tot op vandaag zou er nooit een officiële beschuldiging zijn geweest (CGVS, p. 20). Dit is zeer onwaarschijnlijk. Indien uw broer, als lid van een etnische minderheid, effectief verantwoordelijk zou zijn geweest voor de dood van een etnische Kirgizez (bovendien de zoon van een politieagent) en indien hij vervolgens op de vlucht zou zijn geslagen, dan lijkt het absoluut onaannemelijk dat er nooit een officiële aanklacht tegen uw broer zou zijn geformuleerd. Op basis van bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw verklaringen over het incident waarbij uw broer iemand dood sloeg, hét cruciale incident in uw verhaal, op verschillende punten ongeloofwaardig zijn. Dit doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede bleken uw opeenvolgende verklaringen tegenover de verschillende asielinstanties manifest tegenstrijdig voor wat betreft het laatste incident dat u zou hebben meegemaakt voor uw vlucht uit Kirgizië. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat het laatste incident plaatsvond op 11 februari 2011. Die dag zouden er opnieuw mannen in jullie huis zijn binnengevallen. U zou zich toen in de kelder hebben verstopt. Uw vader zou toen ernstig zijn geslagen en ook uw bejaarde moeder zou fysiek zijn aangepakt door deze mannen. Na dit laatste voorval zou uw vader beslist hebben om u weg te sturen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een volledig ander verhaal over het laatste incident voor uw vertrek. U beweerde toen dat u op 9 februari 2011 – de dag dat u uw rijbewijs (stuk 3) ging afhalen – op straat liep toen u uw vervolgers tegenkwam. Ze probeerden u in een auto te sleuren. U kon echter ontkomen en ging naar uw huis. Naar aanleiding van dit incident besloten u en uw vader dat u moest vertrekken. De volgende dag dook u onder bij familieleden (CGVS, p. 10-11, 23). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat de feiten al 'enkele jaren gelden waren gebeurd', dat u 'niet alle details kon onthouden' en dat er 'een chaos is in uw hoofd' (CGVS, p. 24). Deze uitleg is niet acceptabel. Het laatste incident voor uw vertrek kan immers bezwaarlijk als een 'detail' worden beschouwd. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat u coherente verklaringen kunt afleggen over dergelijke cruciale gebeurtenis. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Ten derde legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af over de vervolgingsfeiten die na uw vertrek zouden hebben plaatsgevonden. U vertelde dat uw ouders nog herhaaldelijk werden lastiggevallen. Uw grootvader zou zijn overleden als gevolg van de stress. In 2012 zou jullie boerderij zelfs in brand zijn gestoken en helemaal zijn afgebrand. Toen u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gevraagd wanneer de boerderij van uw ouders was afgebrand, situeerde u deze gebeurtenis aanvankelijk 'een half jaar geleden', 'in het begin van de lente' [van 2012] (CGVS, p. 4-5). Even later vertelde u echter iets helemaal anders. Toen u opnieuw werd gevraagd om dit incident te situeren in de tijd, beweerde u plots dat dit 'onlangs' was gebeurd, 'één of twee maand geleden', dus in augustus of september 2012 (CGVS, p. 24-25). Toen u met deze flagrante tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u 'zich slecht voelt', dat er 'reeds veel tijd is verstreken', dat u 'problemen hebt met uw concentratie' en dat u 'de datums verwisselt' (CGVS, p. 25). Deze uitleg is niet afdoende. Gezien deze gebeurtenis heel recentelijk zou zijn gebeurd en gezien het erg ingrijpende karakter van dit incident is het niet geloofwaardig dat u zich hierover in degelijke mate zou vergissen.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verwees u een aantal keer naar geheugen – en concentratieproblemen als verklaring voor de tekortkomingen in uw relaas en voor uw onvermogen om sommige gebeurtenissen te situeren in de tijd. Er moet echter opgemerkt worden dat u geen enkel medisch attest voorlegt dat deze beweerde geheugenproblemen kan staven. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan dus niet als een verschoningsgrond worden gezien voor de ernstige tekortkomingen in uw relaas.

Vervolgens, wat betreft uw verklaring dat in Kirgizië problemen zou kunnen krijgen met moslims omdat u een atheïst bent, moet worden opgemerkt dat u deze bewering niet aannemelijk kunt maken. Toen u werd gevraagd welke problemen u reeds zou hebben gekend omwille van uw geloofsovertuiging, zei

u dat u soms door uw medeburgers genegeerd werd, dat u als 'minder mens' werd behandeld als u bijvoorbeeld naar de winkel ging en dat u soms werd beledigd op straat. Het Commissariaat-generaal meent dat dergelijke situatie – hoewel laakbaar – niet kan worden gezien als vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaring dat u eventueel gevaar zou kunnen lopen omdat er in Kirgizië mensen gerekruteerd zouden worden door de Taliban is een blote bewering die op geen enkele manier wordt ondersteund met objectieve informatie (CGVS, p. 25-26).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw reisroute vanuit Kirgizië naar België niet aannemelijk zijn. Volgens uw verklaringen reisde u in een auto van enkele smokkelaars tot aan de grens tussen Wit-Rusland en Polen. De smokkelaar begeleidde u over de Poolse grens. U had een eigen reispaspoort. U wist echter niet of de smokkelaar een visum voor u had voorzien. Jullie konden zonder problemen de grens oversteken. U liet uw reispaspoort achter bij de smokkelaar (CGVS, p. 11-12). Dit lijkt weinig aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge en individuele grenscontroles zijn. Gezien u bij dergelijke controles vragen zou kunnen krijgen over uw reisbestemming is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten of er al dan niet een visum werd voorzien door de smokkelaar. Aldus ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt om bepaalde aspecten van uw reisroute (zoals het moment van vertrek uit Kirgizië, de omstandigheden van het vertrek, de eventuele gebruikte visums, het moment van aankomst in België, ...) te verbergen. Bovendien doet deze vaststelling afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevatten enkel identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Verder legde u een attest van een Belgische dokter voor. Dit attest vermeldt dat uw lichaam verschillende littekens vertoont, die u volgens uw verklaringen zou hebben opgelopen als gevolg van de mishandelingen na arrestatie door de politie (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Dit attest kan echter geen oorzakelijk verband aantonen tussen de vastgestelde littekens en de door u beweerde ondergane vervolging.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in

aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij laat weten het niet eens te zijn met de gronden waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd om haar de vluchtelingenstatus te weigeren. Verzoekende partij geeft een overzicht van de problemen die zij in haar land zou hebben ondervonden en die zij volgens haar zal ondervinden indien zij zou terugkeren naar Kirgizië en zij benadrukt in haar verzoekschrift voortdurend dat zij niet meer kan terugkeren naar Kirgizië omdat haar leven aldaar in gevaar is, dat zij zich aan haar lot voelt overgelaten in Kirgizië en dat zij er onmogelijk op een normale, menswaardige manier kan leven. Zij meent dat verwerende partij haar problemen ten onrechte heeft geringschat en benadrukt dat de omstandigheden waarin zij in Kirgizië leefde wel degelijk van die aard waren dat zij genooddaakt was om de drastische beslissing te nemen om haar land te verlaten. Een en ander blijkt duidelijk uit haar verklaringen, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij de geloofwaardigheid van haar verklaringen ten onrechte in twijfel heeft getrokken en dat zij bij de analyse van haar verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel in haar nadeel. Dit geeft geen blijk van een zorgvuldig en behoorlijk bestuur. Minstens heeft verwerende partij volgens haar onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. Verzoekende partij verduidelijkt dat de commissaris-generaal volgens haar onvoldoende rekening heeft gehouden met de in Kirgizië bestaande inter-etnische spanningen, waarbij zij benadrukt dat zij in haar land van herkomst als een tweederangsburger wordt beschouwd. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de in het administratief dossier aanwezige "*Subject Related Briefing – Kirgizië – Situatie van etnische Russen en andere minderheden*" en zij tracht met een geciteerde passage aan te tonen dat de etnische minderheidsgroepen nog steeds problemen ondervinden in Kirgizië, hetgeen verwerende partij onvoldoende heeft erkend.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partij dient *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk vervolging riskeert. De bewering dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar leven er in gevaar is, de beknopte herhaling van haar asielproblematiek en de stelling dat de omstandigheden waarin zij in Kirgizië leefde wel degelijk van die aard waren dat zij genooddaakt was om de drastische beslissing te nemen om haar land te verlaten, zijn hiertoe niet voldoende. Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij haar problemen ten onrechte heeft geringschat, dat verwerende partij bij de analyse van haar verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel in haar nadeel en dat verwerende partij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse, meer in het bijzonder het feit dat etnische minderheidsgroepen nog steeds problemen ondervinden in Kirgizië, verwijst de Raad naar de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door haar aangereikte elementen (zie ook punt 2.2.9.). Verwerende partij bespreekt in haar beslissing uitvoerig waarom aan haar vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Eveneens geeft verwerende partij bij aanvang van de bestreden beslissing zeer duidelijk weer waarom haar etnische origine op zich geen aanleiding geeft om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Verwerende partij betreft in deze beoordeling de landeninformatie waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd en zij stelt dat, hoewel uit deze informatie blijkt dat de

gebeurtenissen in april 2010 een gevoel van angst hebben gecreëerd bij verschillende minderheden en dat op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, dit echter niet heeft geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische minderheden. De door verzoekende partij gehighlightte informatie uit het administratief dossier verandert niets aan deze vaststelling. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij overigens nalaat om bovenstaande argumenten uit te werken. Er dient dan ook te worden besloten dat het door verzoekende partij aangebrachte verweer door de Raad niet kan worden bijgetreden.

2.2.4.1. Verzoekende partij laat weten het niet eens te zijn met het standpunt van verwerende partij, waar deze stelt dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht omwille van de verschillende vaagheden en tegenstrijdigheden. De door verwerende partij geciteerde tegenstrijdigheden en vaagheden zij volgens verzoekende partij op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekende partij stipt hierbij aan dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voldoende informatie heeft kunnen geven, waaruit blijkt dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Zij vindt dat verwerende partij echter geen rekening heeft gehouden met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen die zij in haar land van herkomst heeft meegemaakt en haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Ten onrechte heeft de commissaris-generaal evenmin rekening gehouden met de traumatische ervaringen die zij heeft meegemaakt en de moeilijke omstandigheden waarin zij maandenlang heeft geleefd alvorens zij naar België is gevlucht. Verzoekende partij licht toe dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Tenslotte kaart verzoekende partij nog aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan zowel tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Zij stelt dat de dossierbehandelaar zich heeft vergist bij het analyseren van haar verklaringen, minstens werden haar verklaringen verkeerd geïnterpreteerd, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verwerende partij merkt in haar beslissing op dat verzoekende partij, met betrekking tot het incident waarbij haar broer de zoon van de wijkagent zou hebben gedood, zeer ongeloofwaardige verklaringen aflegt, aangezien zij geen minimale kennis aan de dag kan leggen omtrent de identiteit van deze persoon, het zeer ongeloofwaardig overkomt dat verzoekende partij twijfelt of het slachtoffer zelf ook politieagent zou zijn geweest, zij er moeite mee heeft om dit incident correct in de tijd te situeren en zij verder niet voldoende op de hoogte blijkt te zijn van de precieze omstandigheden van dit incident en de verdere gevolgen ervan. Verwerende partij motiveert eveneens dat verzoekende partij manifest tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het laatste incident dat zij zou hebben meegemaakt voor haar vlucht naar België en over de vervolgingsfeiten die na haar vertrek zouden hebben plaatsgevonden. Verder stelt verwerende partij ook nog vast dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen omtrent de reisroute vanuit Kirgizië naar België. Aangezien deze vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden betrekking hebben op kernelementen van haar vluchtrelaas, kan verzoekende partij onmogelijk volhouden dat de door verwerende partij geciteerde tegenstrijdigheden en vaagheden op zichzelf niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid ervan. Dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voldoende informatie heeft kunnen geven, waaruit blijkt dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is, betreft, gelet op de voorgaande opsomming, eveneens een argument dat door de Raad in geen geval kan worden bijgetreden.

Nopens het betoog dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen die zij in haar land van herkomst heeft meegemaakt en haar gehoor op het Commissariaat-generaal, en evenmin met de traumatische ervaringen die zij heeft meegemaakt en de moeilijke omstandigheden waarin zij maandenlang heeft geleefd alvorens zij naar België is gevlucht, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing wel degelijk motiveert waarom de geheugen- en concentratieproblemen die verzoekende partij aanhaalt, niet als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard: *“Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal*

verwees u een aantal keer naar geheugen –en concentratieproblemen als verklaring voor de tekortkomingen in uw relaas en voor uw onvermogen om sommige gebeurtenissen te situeren in de tijd. Er moet echter opgemerkt worden dat u geen enkel medisch attest voorlegt dat deze beweerde geheugenproblemen kan staven. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan dus niet als een verschoningsgrond worden gezien voor de ernstige tekortkomingen in uw relaas.” Tot op heden toont verzoekende partij niet concreet door middel van medische of psychiatrische attesten aan dat deze beweerde traumatische ervaringen – en de daaruit voortvloeiende geheugen- en concentratiestoornissen – haar niet in staat zouden stellen om accurate verklaringen af te leggen. Tevens bemerkt de Raad dat het feit dat de gebeurtenissen niet (zeer) recent zijn, verzoekende partij er in ieder geval niet van kan weerhouden correcte verklaringen af te leggen met betrekking tot die elementen die de kern uitmaken van haar asielrelaas en waarvan kan worden aangenomen dat ze in het geheugen van verzoekende partij staan gegrift.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan zowel tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en zij betoogt dat de dossierbehandelaar zich heeft vergist bij het analyseren van haar verklaringen, en dat die haar verklaringen minstens verkeerd heeft geïnterpreteerd, stelt de Raad vast dat alle in de bestreden beslissing vermelde motieven gebaseerd zijn op de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, waarvan een schriftelijke weergave is terug te vinden in het administratief dossier en dat verzoekende partij, bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal, geen opmerkingen heeft gemaakt over haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Net zo min heeft verzoekende partij tijdens of na haar gehoor op het Commissariaat-generaal melding gemaakt van enige problemen (administratief dossier, stuk 4). Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat om in haar verzoekschrift toe te lichten om welke misverstanden/vergissing/misinterpretaties het dan wel zou gaan en hoe die welke motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Het verweer in kwestie biedt dan ook geen soelaas.

2.2.5.1. Verzoekende partij argumenteert dat, noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door haar voorgelegde stukken – verzoekende partij doelt op het attest van een Belgische arts waarin vermeld is dat haar lichaam verschillende littekens vertoont – al dan niet correcte informatie bevatten aangaande haar problemen. Dat er beweerdelijke vaagheden en/of tegenstrijdigheden zouden voorkomen in haar verklaringen, is volgens verzoekende partij geen reden om dit stuk niet ernstig te nemen. Minstens kon dit stuk als een begin van bewijs worden weerhouden door verwerende partij, dat in het kader van een grondiger onderzoek, wel degelijk nuttige gegevens met betrekking tot haar voorgehouden problemen had kunnen verschaffen, zo meent verzoekende partij.

2.2.5.2. Betreft het betoog dat verwerende partij, omwille van de tegenstrijdigheden en de vaagheden die zij heeft vastgesteld in haar verklaringen, het door haar voorgelegd stuk niet ernstig zou hebben genomen, terwijl dit document, mits een grondig onderzoek, wel degelijk nuttige gegevens had kunnen aanreiken met betrekking tot de verschillende elementen in haar asielrelaas, wijst de Raad ten eerste nogmaals op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust en dat het verwerende partij derhalve niet toekomt om eventuele lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Ten tweede stelt de Raad vast dat verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, het door verzoekende partij voorgelegde attest wel degelijk voldoende, en op ernstige wijze, in aanmerking heeft genomen: *“Verder legde u een attest van een Belgische dokter voor. Dit attest vermeldt dat uw lichaam verschillende littekens vertoont, die u volgens uw verklaringen zou hebben opgelopen als gevolg van de mishandelingen na arrestatie door de politie (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Dit attest kan echter geen oorzakelijk verband aantonen tussen de vastgestelde littekens en de door u beweerde ondergane vervolging.”* Verzoekende partij kan verwerende partij derhalve niet verwijten dat zij het door haar neergelegde attest niet voldoende in aanmerking heeft genomen/onderzocht. De Raad wenst er verder tevens op te wijzen dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen heeft opgelopen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Verzoekende partij meent bijgevolg ten onrechte dat het document wel degelijk als een begin van bewijs dient te worden beschouwd voor haar voorgehouden problemen.

2.2.6.1. Betreft de vaststellingen in verband met de verklaringen nopens de reisweg, stelt verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan haar beweringen. Verzoekende partij wijst erop dat haar versie – zij verklaarde dat zij met de hulp van een smokkelaar het land is kunnen ontvluchten – in ieder geval niet uitgesloten is en dat verwerende partij geen ernstige reden had om de door haar verklaarde vluchtroute zonder meer als ongeloofwaardig te bestempelen. Vermits er wel degelijk een reële kans bestond dat haar vluchtroute en vluchtwijze wel degelijk mogelijk waren en niet helemaal uitgesloten waren, had verwerende partij haar minstens het voordeel van de twijfel moeten toekennen, zo besluit verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad duidt erop dat bovenstaande argumentatie neerkomt op het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen omtrent de afgelegde reisweg en het louter opwerpen van het feit dat de door haar beschreven reisweg niet onmogelijk is, waardoor zij het voordeel van twijfel had moeten krijgen. Dit volstaat echter niet om de beslissing van verwerende partij op dit punt te ontkrachten, nu het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verder wenst de Raad er nog op te wijzen dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij niet wist of de smokkelaar een visum voor haar had voorzien. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 14, deel 2), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat de reis dermate slordig werd georganiseerd. Het spreekt dan ook voor zich dat verwerende partij verzoekende partij op dit punt niet het voordeel van de twijfel heeft toegekend.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, moet worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, doordat verwerende partij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de gegevens van het dossier en met haar opmerkingen en argumenten, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 oktober 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Verzoekende partij toont *in concreto* niet aan welke elementen

door verwerende partij niet in overweging werden genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT